

Arrest

nr. 145 883 van 21 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 9 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 januari 2015 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. ANDRIEN en M. STERKENDRIES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 27 januari 2015 door de politie op heterdaad betrapt bij inklimming te Eeklo en werd aan een administratieve controle onderworpen.

1.2. De gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) verzocht op 28 januari 2015, gelet op artikel 18.1.b van de Europese Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend, de Hongaarse autoriteiten om overname van verzoeker omdat zijn vingerafdrukken op 19 januari 2015 te Szeged werden geregistreerd.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 27 januari 2015 bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.4. Tevens nam de gemachtigde van de staatssecretaris op 27 januari 2015 een beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan op 28 januari 2015 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt

“Aan de heer / (...)

(...)

Naam/(...): S.(...)

Voornaam/(...): N.(...)

Geboortedatum/(...): (...)

Geboorteplaats/(...): (...)

Nationaliteit/(...): Irak

In voorkomend geval/(...): (...)

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd.

(...)

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

(...)

De beslissing tot verwijdering van 27.01.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod. / (...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

x artikel 74/11, § 1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

Betrokkene betekent een gevaar voor de openbare orde, daar hij heden op heterdaad betrapt werd voor inklimming. PV (...) opgesteld door de politiezone Meetjesland. Betrokkene werd aangetroffen verstoep tussen de lading in een vrachtwagen en had de intentie illegaal naar het Verenigd Koninkrijk te reizen. Daarenboven bestaat een risico op onderduiken, daar hij geen officieel adres in België heeft.

Reden waarom hem een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd.

(...)”

1.5. Verzoeker diende op 2 februari 2015 een asielaanvraag in.

1.6. De Hongaarse autoriteiten willigden op 11 februari 2015 het overnameverzoek in.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 62, 74/11, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) *“ainsi que du principe général de minutie.”* Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“Premier grief

Suivant l'article 74/11 § 1er de la loi, « La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas ».

Suivant l'article 74/13 : « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ».

Suivant la directive retour, « Les États membres devraient veiller à ce que, en mettant fin au séjour irrégulier de ressortissants de pays tiers, ils respectent une procédure équitable et transparente. Conformément aux principes généraux du droit de l'Union européenne, les décisions prises en vertu de la présente directive devraient l'être au cas par cas et tenir compte de critères objectifs, ce qui implique que l'on prenne en considération d'autres facteurs que le simple fait du séjour irrégulier. Lorsqu'ils utilisent les formulaires types pour les décisions liées au retour, c'est-à-dire les décisions de retour et, le cas échéant, les décisions d'interdiction d'entrée ainsi que les décisions d'éloignement, les États membres devraient respecter ce principe et se conformer pleinement à l'ensemble des dispositions applicables de la présente directive » (considérant 6).

Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce (arrêt n° 216.987 du 21.12.2011).

Ce principe général et ces dispositions supranationales et légales imposent à la partie adverse une véritable obligation prospective d'examen global du cas avant de statuer. Elle ne peut se contenter de constater l'irrégularité du séjour et un prétendu danger pour l'ordre public pour imposer le retour et interdire l'entrée. Or, tel est le cas en l'espèce.

Ainsi décidé par Votre Conseil (arrêt n° 132.240 du 27 octobre 2014) : « Le rappel de l'irrégularité de son séjour et du fait qu'il a été informé sur la portée d'une mesure d'éloignement, ladite motivation ne permet pas au requérant de comprendre les raisons qui ont conduit, in specie, la partie défenderesse à lui appliquer la sanction la plus sévère, à savoir trois années d'interdiction d'entrée sur le territoire. Le rappel des circonstances du séjour du requérant en Belgique ne permet nullement de pallier à cette défaillance. Ainsi, on n'aperçoit pas en quoi le fait qu'il n'ait pas obtempéré à un ordre de quitter le territoire, dont on l'a informé de la portée, alors qu'il avait introduit une demande d'autorisation de séjour dont il attendait le résultat, serait un élément pertinent pour déterminer la durée de l'interdiction d'entrée. Or la décision attaquée reste muette à cet égard.

Compte tenu de l'importance d'une interdiction d'entrée dans le Royaume d'une durée de trois ans, prise à l'égard du requérant, le Conseil estime que la motivation de cette décision ne garantit pas que la partie défenderesse ait respecté l'obligation de prendre en considération l'ensemble des éléments pertinents de la cause avant de prendre sa décision. »

In casu, le requérant a fait état immédiatement (dès qu'un interprète fut mis à sa disposition) de son souhait d'introduire une demande d'asile. Le requérant provient d'Irak, pays extrêmement touché par les exactions de l'Etat Islamique. De sorte qu'il était tout à fait probable qu'un jeune garçon arrivant en Europe dans un camion soit un demandeur d'asile. La partie adverse n'en tient pourtant pas compte dans sa décision.

D'autre part, c'est notamment le risque de fuite allégué qui justifie le fait qu'aucun délai ne soit accordé pour quitter le territoire, ce qui justifie à son tour l'interdiction d'entrée. Or, ce risque de fuite n'est pas démontré par la partie adverse, qui adopte une motivation type et lacunaire à cet égard en se contentant de relever que le requérant n'a pas d'adresse officielle en Belgique, ce qu'il aurait difficilement pu avoir, arrivant d'Irak pour demander l'asile en Europe. Par ailleurs, le risque de fuite est démenti par l'introduction par le requérant d'une demande d'asile en Belgique, qui nécessite sa présence aux auditions et éventuelles audiences qu'elle implique.

Enfin, les faits d'ordre public sont contestés et non établis ; si les articles 7 et 74/11 autorisent le secrétaire à sanctionner un étranger susceptible de compromettre l'ordre public, encore faut-il que l'atteinte à l'ordre public puisse se déduire d'éléments suffisants et pertinents figurant dans le dossier administratif soumis au Conseil (Cons. État, 23 oct. 2003, Adm. publ. mens., 2003, p.197). Quod non en l'espèce, puisque l'escalade alléguée ne ressort d'aucun élément concret hormis une référence à un procès-verbal. De plus, la motivation est contradictoire en ce qu'elle indique que le requérant, d'une part, a été trouvé dans un camion allant vers la Grande-Bretagne, et d'autre part, a été trouvé en flagrant délit d'escalade. Contradiction dans les motifs équivaut à absence de motivation.

A ce stade, les faits ne sont pas judiciairement établis et le requérant doit bénéficier de la présomption d'innocence. La décision qui retient le flagrant délit dans de telles circonstances est constitutive d'erreur manifeste.

Partant, la décision est constitutive d'erreur manifeste, n'est ni légalement ni adéquatement motivée et méconnaît les articles 62, 74/11 et 74/13 de la loi, ainsi que le principe de bonne administration visé au moyen.

Deuxième grief

Suivant l'article 33 de la Convention de Genève : « Défense d'expulsion et de refoulement - 1. Aucun des États contractants n'expulsera ou ne refoulera, de quelque manière que ce soit, un réfugié sur les frontières des territoires où sa vie ou sa liberté serait menacée en raison de sa race, de sa religion, de sa nationalité, de son appartenance à un certain groupe social ou de ses opinions politiques... ».

L'article 33 de la Convention de Genève, qui interdit le refoulement immédiat, vise tant le réfugié reconnu que le candidat réfugié dont la demande de reconnaissance de la qualité de réfugié n'a pas encore fait l'objet d'une décision définitive (Conseil d'Etat, arrêts n° 57.167 du 21 décembre 1995 , n° 87.141 du 9 mai 2000 et 92.384 du 18 janvier 2001).

Suivant l'article 74/11 §3 : « L'interdiction d'entrée ne peut contrevenir au droit à la protection internationale, telle qu'elle est définie aux articles 9ter, 48/3 et 48/4 ».

L'exécution immédiate de la décision attaquée faisant obstacle à la poursuite de la demande d'asile, elle contrevient aux articles 3 et 13 CEDH (arrêt CEDH du 26 avril 2007, RDE 2007, p.193), le requérant provenant d'une région d'Irak récemment prise par l'Etat Islamique et ayant vu son père exécuté devant ses yeux, et ses frères et soeurs enlevés.

Troisième grief.

Suivant l'article 74/11, §1er, al. 2 : « La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans ».

En l'espèce, la décision opte pour la sanction la plus sévère, sans préciser la raison qui a guidé son choix, pas plus que le rapport entre la gravité des faits et la sanction infligée (en matière disciplinaire : Cons. État (8e ch., prés., réf.), 29 sept. 2005, Adm. publ. mens., 2005, p.193 ; Cons. État (6e ch., prés., réf.), 14 mai 2002, Adm. publ. mens., 2003, p.122 ; n° 93.962 du 14 mars 2001).

Partant, elle ne peut être tenue pour légalement et adéquatement motivée au regard des articles 74/11, 62 de la loi du 15 décembre 1980, 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991."

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker zijn asielaanvraag toe die hij op 2 februari 2015 heeft ingediend (bijlage 26).

3.2. Het middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 3 en 13 van het EVRM en van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn aangezien hij in gebreke blijft uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze hogere rechtsnormen zou schenden.

3.3. De Raad wijst erop dat de schending van het refoulementverbod uit artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag en van de artikelen 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet in casu niet dienstig kan worden aangevoerd aangezien de bestreden beslissing geen "beslissing tot verwijdering" betreft zoals bedoeld in deze wetsartikelen, maar een inreisverbod.

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.5. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 62 van de vreemdelingenwet verplicht het bestuur om de administratieve beslissingen met redenen te omkleden. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de

feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

3.7. Verzoeker betwist noch weerlegt de vaststelling dat hij te Eeklo gesnapt werd terwijl hij trachtte om op illegale wijze met een vrachtwagen de oversteek te maken naar het Verenigd Koninkrijk. Op grond van deze vaststelling nam de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 10° van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten waarin bovendien in toepassing van artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek voorzien was. Dit bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies - zie punt 1.3) gaat op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet gepaard met een inreisverbod van drie jaar, de in casu bestreden beslissing, omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan en omwille van volgende redenen: *“Betrokkene betekent een gevaar voor de openbare orde, daar hij heden op heterdaad betrapt werd voor inklimming. PV (...) opgesteld door de politiezone Meetjesland. Betrokkene werd aangetroffen verstopt tussen de lading in een vrachtwagen en had de intentie illegaal naar het Verenigd Koninkrijk te reizen. Daarenboven bestaat een risico op onderduiken, daar hij geen officieel adres in België heeft. Reden waarom hem een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd.”*

3.8. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker beweert, wordt er – zoals blijkt uit hetgeen in het punt hierboven werd uiteengezet - wel degelijk gemotiveerd waarom er voor een inreisverbod met een duur van drie jaar wordt geopteerd. Verzoeker beweert dat het risico op onderduiken onvoldoende zou zijn gemotiveerd. Hij kan echter bezwaarlijk zijn asielaanvraag van latere datum aangrijpen als een argument om de pertinente vaststelling te weerleggen dat hij op het moment van zijn interceptie niet over een officieel adres in België beschikte en gepoogd heeft om op clandestiene wijze het Europese grondgebied te doorkruisen. Waar verzoeker kritiek uit op de redenen waarom de verwerende partij van mening is dat er in casu sprake is van een gevaar voor de openbare orde, wijst de Raad er in de eerste plaats op dat deze openbare orde-overwegingen niet hebben geleid tot een toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar mogelijk maakt omwille van *“een ernstige bedreiging (...) voor de openbare orde of de nationale veiligheid”*. De openbare orde-overwegingen vormen een verantwoording voor het feit dat werd gekozen voor de maximumtermijn van drie jaar in zoals bedoeld in artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, zoals trouwens vereist wordt door de jurisprudentie van de Raad van State op dit punt (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227 898). Er werd geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan, zodat een inreisverbod van een duur tot drie jaar kon worden opgelegd. Verzoeker beweert dat de elementen van openbare orde enkel blijken uit een verwijzing naar een proces-verbaal, maar slaagt er niet in aannemelijk te maken dat deze niet met de realiteit overeenstemmen. Dat verzoeker wegens inklimming een gevaar vormt voor de openbare orde is een afweging die door de gemachtigde van de staatssecretaris werd gemaakt en die de Raad niet kennelijk onredelijk acht. Verzoeker beweert dat de motieven tegenstrijdig zouden zijn omdat hij enerzijds zou zijn aangetroffen in een vrachtwagen die naar het Verenigd Koninkrijk ging en anderzijds op heterdaad werd betrapt bij inklimming. Er kan echter niet worden ingezien op welke wijze dit tegenstrijdig zou zijn aangezien zijn aanwezigheid tussen de lading in de vrachtwagen een rechtstreeks gevolg is van het feit dat hij door middel van inklimming het laadruim van deze vrachtwagen betrad. Dit blijkt uit het ‘Administratief verslag vreemdelingencontrole’ van 27 januari 2015 dat zich in het administratief dossier bevindt. In dit verslag wordt het volgende gepreciseerd: *“vreemdeling zat verstopt tussen een lading paletten in een Poolse vrachtwagen (...)”*. Verzoeker beroept zich op het vermoeden van onschuld, doch de Raad merkt op dat het de gemachtigde van de staatssecretaris is toegestaan om op verblijfsrechtelijk vlak een standpunt in te nemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133 173; RvS 14 juli 2008, nr. 185 388).

3.9. Verzoeker voert verder aan dat er in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met zijn wens om een asielaanvraag in te dienen. Hierbij wijst hij op artikel 74/11, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet hetgeen bepaalt dat een inreisverbod niet kan ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat verzoeker zijn asielaanvraag slechts heeft ingediend op 2 februari 2015, enkele dagen na de bestreden beslissing die dateert van 27 januari 2015, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris hiermee redelijkerwijs geen rekening kon houden. Door het loutere feit dat hij een asielaanvraag heeft ingediend, toont verzoeker overigens niet aan dat zijn recht op internationale bescherming zal worden erkend, waardoor dit niet verenigbaar zou zijn met de bestreden beslissing, zoals voorzien in artikel 74/11, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet.

3.10. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag, artikel 3 en 13 van het EVRM, artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn noch van artikel 74/11, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er is geen sprake van een schending van de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsverplichting.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. DE LANGE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. DE LANGE

F. TAMBORIJN